

**YHTENÄISYYDEN RIKKOMISESTA,
JOTA PEITELLÄÄN HUUTAMALLA
YHTENÄISYYDESTÄ**

*Julkaistu toukokuussa 1914
aikakauslehdessä „Prosvesheniye” № 5
Allekirjoitus: V. Iljin*

*Julkaistaan aikakauslehdessä
tekstin mukaan*

Nykyisen työväenliikkeen kysymykset ovat monessa suhteessa kipeitä kysymyksiä, varsinkin tämän liikkeen eilispäivän (s.o. juuri päättyneen historiallisen vaiheen) edustajille. Sellaisia ovat ennen kaikkea kysymykset niin sanotusta ryhmäkuntalaisuudesta, kahtiajakautumisesta j.n.e. Työväenliikkeeseen osallistuvan sivistyneistön taholta kuuluu usein kiihkeitä, hermostuneita, melkein hysteerisiä pyyntöjä, ettei kajottaisi näihin kipeisiin kysymyksiin. Niiden mielestä, jotka ovat kokeneet marxilaisten keskuudessa monina vuosina käydyt, esimerkiksi vuosina 1900—1901 alkaneet taistelut eri virtauksien välillä, voivat näitä kipeitä kysymyksiä koskevan aiheen monet käsittelyt olla luonnollisestikin tarpeetonta toistamista.

Mutta marxilaisten keskuudessa ei ole nykyään enää kovinkaan paljon 14 vuotta kestäneeseen taisteluun osallistuneita (ja vielä vähemmän 18—19 vuotta kestäneeseen taisteluun osallistuneita, kun lasketaan „ekonomismin” ilmaantumisen ensi oireista lähtien). Valtava enemmistö nykypäivinä marxilaisten riveihin kuuluvista työläisistä on joko unohtanut entisen taistelun tai ei lainkaan tunne sitä. Tälle valtavalle enemmistölle (kuten muun muassa lehtemme kyselykaavakekin osoittaa) ovat nämä kipeät kysymykset erikoisen mielenkiintoisia. Aiommekin pysähtyä tarkastelemaan näitä kysymyksiä, jotka Trotskin „ryhmäkuntien ulkopuolella oleva työväen aikakauslehti” „Borba” on nostanut esille *ikään kuin* uusina (ja työväen nuorelle polvelle todella uusina).

I. „RYHMÄKUNTALAISUUDESTA”

Trotsky sanoo uutta aikakauslehteään „fraktiottomaksi” (ryhmäkuntien ulkopuolella olevaksi). Tämän sanan hän panee etualalle ilmoituksissaan, ja sitä hän korostaa kaikin tavoin toimituksen artikkeleissa niin itse „Borbassa” kuin myöskin likvidaattorien „Severnaja Rabotshaja Gazetassa”, jossa ennen „Borban” ilmestymistä julkaistiin tuota lehteä koskeva Trotskin kirjoitus.

Mitä sitten on tuo fraktiottomuus?

Trotskin „työväen aikakauslehti” on Trotskin aikakauslehti työläisiä *varten*, sillä julkaisussa ei ole merkkiäkään työläisten aloitteesta tai sen yhteydestä työväen järjestöihin. Pyrkien olemaan kansantajuinen Trotsky selittää työläisiä varten julkaistavassa aikakauslehdessään lukijoille „territorio”, „faktori” y.m.s. sanojen merkitystä.

Hyvä on. Minkä tähden ei selitettäisi työläisille myös „fraktiottomuus”-sanaa? Onko se *helpompi* käsittää kuin territorio- ja faktori-sana?

Ei. Kysymys ei ole tästä. Kysymys on siitä, että „fraktiottomuuden” otsikon varjolla ryhmäkuntalaisuuden kehoimien rippeiden kehoimmat edustajat *petkuttavat* työväen nuorta polvea. Tätä sietää selittää tarkemmin.

Ryhmäkuntalaisuus on sosialidemokraattisen puolueen tärkein erikoispiirre eräällä tietyllä historiallisella kaudella. Millä kaudella nimenomaan? Vuodesta 1903 vuoteen 1911.

Selittääksemme mahdollisimman havainnollisesti, mikä oli ryhmäkuntalaisuuden olemus, on palautettava mieliin vaikka vuosien 1906—1907 konkreettiset olosuhteet. Puolue oli silloin yhteinen, se ei ollut jakautunut kahtia, mutta siinä oli ryhmäkuntalaisuutta, t.s. yhteisessä puolueessa oli *todellisuudessa* kaksi ryhmää, tosiasiaassa kaksi eri järjestöä. Työväen perusjärjestöt olivat yhteisiä, mutta jokaisessa tärkeässä kysymyksessä kaksi ryhmää suunnitteli kaksi taktiikkaa; niiden puoltajat kiistelivät niistä keskenään yhteisissä työväenjärjestöissä (esimerkiksi pohdittaessa tunnusta: duuma- vaiko kadettiministeristö vuonna 1906, tai Lontoon konferenssiin lähetettävien edustajien vaalien yhteydessä vuonna 1907), ja kysymykset ratkaistiin *enemmistön mukaan*: toinen ryhmä joutui häviölle yhteisessä Tukholman edustajakokouksessa (1906) ja toinen yhteisessä Lontoon edustajakokouksessa (1907).

Nämä ovat yleisesti tunnettuja tosiasioita Venäjän järjestyneen marxilaisuuden historiasta.

Tarvitsee vain palauttaa mieleen nämä yleisesti tunnetut tosiasiat, niin huomaa sen törkeän valheen, jota Trotski levittää.

Vuodesta 1912 lähtien, jo yli kahteen vuoteen, Venäjän järjestyneiden marxilaisten keskuudessa *ei ole ollut* ryhmäkuntalaisuutta, ei ole ollut kiistoja taktiikasta *yhteisissä* järjestöissä, yhteisissä *konferensseissa* ja edustajakokouksissa. On *täydellinen* pesäero likvidaattorien ja puolueen välillä, joka tammikuussa 1912 virallisesti julisti, että likvidaattorit *eivät* kuulu tähän puolueeseen. Trotski nimitää usein tätä asiaintilaa „hajaannukseksi”, josta nimityksestä puhumme myöhemmin erikseen. Mutta varmaksi tosiasiaksi jää kuitenkin, että „ryhmäkuntalaisuus” sana *ei ole yhtäpitävä totuuden kanssa*.

Tämä sana, kuten jo sanoimme, on *sen* toistamista, epä-kriittillistä, typerää, tolkutonta toistamista, *mikä oli totta eilen*, s.o. jo sivuutetulla kaudella. Ja kun Trotski puhuu meille „ryhmätaistelun kaaoksesta” (ks. № 1, ss. 5, 6 ja useat muut), niin käy heti selväksi, *millainen* aikansa elänyt menneisyys puhuu hänen suunsa kautta.

Katsokaa nykyistä asiaintilaa sellaisen nuoren venäläisen työläisen näkökannalta, jollaisia Venäjän järjestyneiden marxilaisten joukossa on nykyään $\frac{9}{10}$. Hän näkee edessään työväenliikkeen eri katsantokantojen tai virtausten *kolme* joukkoilmausta: „pravdalaiset” 40-tuhantisenä painoksena ilmestyvän sanomalehden ympärillä, „likvidaattorit” (lehden painosmäärä 15.000) ja vasemmistonarodnikit (lehden painosmäärä 10.000). Numerotiedot painosmäärästä selventävät lukijalle tietyn propagandan *joukkoluonnetta*.

Herää kysymys: missä tässä on „kaaos”? Trotski pitää heliseivistä ja tyhjistä korulauseista — se on tunnettu asia, mutta „kaaos”-sana *ei olekaan pelkkä* korusana, vaan *lisäksi* se on *eilisen* kauden *ulkomaisten* suhteiden siirtämistä (oikeammin sanoen turha siirtämisyritys) Venäjän nykyisen kauden maaperälle. Siinä on asian ydin.

Marxilaisten taistelussa narodnikkeja vastaan ei ole mitään „kaaosta”. Sitä tuskin *edes* Trotskikaan tohtinee väittää. Marxilaisten taistelu narodnikkeja vastaan on jatkunut yli 30 vuotta, aivan marxilaisuuden syntymästä asti. Tämän taistelun syynä on kahden erilaisen luokan,

proletariaatin ja talonpoikaiston etujen ja katsantokantojen perinpohjainen eroavaisuus. Jos siis jossain on „kaaosta”, niin se on vain hassahtaneiden aivoissa, jotka eivät tätä käsitä.

Mitä siis jää jäljelle? Marxilaisten ja likvidaattorien välisen taistelun „kaaosko”? Sekään ei ole totta, koska ei voida sanoa kaaokseksi taistelua sellaista *virtausta* vastaan, jonka koko puolue on julistanut virtaukseksi ja tuominnut vuodesta 1908 lähtien. Ja jokainen, joka ei suhtaudu välinpitämättömästi marxilaisuuden historiaan Venäjällä, tietää, että likvidaattoruus on erottamattomasti ja mitä kiinteimmin yhteydessä „menshevismiin” (1903—1908) ja „ekonomismiin” (1894—1903) jopa johtajiston ja osanottajien kokoonpanonkin suhteen. Siis tässäkin on nähtävänämme lähes 20 vuoden historia. Jos oman puolueen historiaan suhtaudutaan kuin „kaaokseen”, niin se merkitsee, että pää on auttamattoman tyhjä.

Mutta silmäilkääpä nykytilannetta Pariisiin tai Wienin *näkökulmalta*. Kaikki muuttuu heti. *Paitsi* „pravdalaisia” ja „likvidaattoreita” on olemassa *vähintään viisi venäläistä „fraktiota”*, s.o. eri ryhmää, jotka haluavat lukeutua samaan sosialidemokraattiseen puolueeseen: Trotskin ryhmä, kaksi „Vperjod” ryhmää, „puoluemies-bolshevikit” ja „puoluemies-menshevikit”. Kaikki Pariisiin ja Wienin marxilaiset (mainitsen esimerkkinä kaksi varsin suurta keskusta) tietävät tämän erittäin hyvin.

Ja tässä Trotski on eräässä mielessä oikeassa: tämä on totisesti ryhmäkuntalaisuutta, tämä on todellista kaaosta!

„Ryhmäkuntalaisuutta”, s.o. nimellistä yhtenäisyyttä (*sanoissa* ovat kaikki samaa puoluetta), mutta tosiasiallista pirstoutuneisuutta (todellisuudessa kaikki ryhmät ovat itsenäisiä, neuvottelevat keskenään ja solmivat sopimuksia suvereenisten valtioiden tavoin).

„Kaaosta”, s.o. (1) kun puuttuu tarkastuksen kestäviä objektiivisia tietoja näiden ryhmien yhteyksistä Venäjän työväenliikkeeseen ja (2) kun puuttuu aineistoa, jonka nojalla voitaisiin arvostella näiden ryhmien todellista aatteellista ja poliittista olemusta. Ottakaa tarkastaaksenne kaksi kokonaista vuotta, 1912 ja 1913. Kuten tunnettua, nämä vuodet olivat työväenliikkeen vilkastumisen ja nousun vuosia, jolloin jokainen vähänkin *joukkoluontoisen* tapainen (ja politiikassa otetaankin lukuun vain joukkoluontoinen)

virtaus tai suunta *ei saattanut olla* vaikuttamatta IV Duuman vaaleihin, lakkoliikkeeseen, julkisiin sanomalehtiin, ammattiliittoihin, vakuutusamppailuun y.m.s. Ei yksikään, ei ainoakaan näistä viidestä ulkomaisesta ryhmästä ole koko tämän kahden vuoden aikana kerrassaan millään huomattavalla tavalla ilmentänyt vaikutustaan *yhteenkään* näistä mainituista joukkoluontoisen työväenliikkeen ilmiöistä Venäjällä.

Tämä on tosiasia, jonka jokainen voi helposti tarkastaa.

Ja tämä tosiasia todistaa meidän olleen oikeassa puhuesamme Trotskista kuten „ryhmäkuntalaisuuden kehnoimpien rippeiden” edustajasta.

Ollen sanoissa ryhmäkuntiin kuulumaton, Trotski on „Trotskin *ryhmän*” edustaja, mikä on tiettyä kaikille, jotka vähänkin tuntevat Venäjän työväenliikettä; tämä on ryhmäkuntalaisuutta, koska siinä ilmenevät ryhmäkuntalaisuuden molemmat olennaiset tuntomerkit: (1) yhtenäisyyden nimellinen tunnustaminen ja (2) ryhmäeristyneisyys todellisuudessa. Siinä on ryhmäkuntalaisuuden jätettä, koska siitä on mahdoton löytää mitään vähänkään vakavaa yhteyttä Venäjän työväen joukkoliikkeeseen.

Siinä on lopuksi kehnoimman lajin ryhmäkuntalaisuutta, koska sillä *ei ole* mitään selvää aatteellista eikä poliittista kantaa. Ei voida kieltää, että tämä selvä kanta on pravdalaisilla (vieläpä jyrkkä vastustajamme L. Martovkin tunnustaa meidän „yhteenliittyneisyytemme ja kurinalaisuutemme” kaikkiin tunnettuihin virallisiin päätöksiin nähden kaikissa kysymyksissä) sekä myöskin likvidaattoreilla (heillä, ainakin huomatuimmilla heistä, on varsin selvät, nimenomaan liberaaliset eikä marxilaiset kasvot).

Ei voida kieltää olevan jonkinlaista selvää kantaa osalla niistä ryhmistä, jotka Trotskin ryhmän tavoin ovat reaalisesti olemassa yksinomaan wieniläis-pariisilaiselta, mutta ei suinkaan venäläiseltä näkökannalta. Esimerkiksi „Vperjodin” machilaisryhmällä on selvästi *machilaiset* teorit; „puoluemies-menshevikit” kieltävät selvästi ja jyrkästi nuo teorit, puolustavat marxilaisuutta ja tuomitsevat samalla likvidaattorit teorian alalla.

Trotskilla taas ei ole mitään selvää aatteellista eikä poliittista kantaa, sillä patentti „ryhmäkuntien ulkopuolella olemisesta” tarkoittaa vain (näemme kohta sen

yksityiskohtaisemmin) patenttia rajattomasta vapaudesta *loikata* ryhmästä toiseen ja takaisin.

Johtopäätös:

1) Trotski ei selitä eikä käsitäkään marxilaisuuden eri virtausten ja ryhmien välisten *aatteellisten* erimielisyyksien historiallista merkitystä, vaikka sosialidemokratian 20-vuotinen historia on täynnä noita erimielisyyksiä ja ne koskevat nykyajan peruskysymyksiä (kuten tuonnempana osoitamme);

2) Trotski ei ole käsittänyt *ryhmäkuntalaisuuden* peruserikoisuuksia, nimellistä yhtenäisyyden tunnustamista eikä reaalista pirstoutuneisuutta;

3) „ryhmäkuntien ulkopuolella olemisen” lipulla Trotski suojelee erästä niistä ulkomaisista ryhmistä, jotka ovat erikoisen aatteettomia ja joilla ei ole pohjaa Venäjän työväenliikkeessä.

Ei kaikki kultaa, mikä kiiltää. Trotskin korulauseissa on paljon loistoa ja helinää, mutta niissä ei ole sisältöä.

II. HAJAANNUKSESTA

„Kun teillä, pravdalaisilla, ei ole ryhmäkuntalaisuutta, s.o. nimellistä yhtenäisyyden tunnustamista tosiasiallisen pirstoutuneisuuden vallitessa, niin teillä on pahempaa — pyrkimys hajaannukseen”, väitetään meille. Juuri näin sanoo Trotski, joka ei osaa harkita ajatuksiaan eikä liittää yhteen lauseitaan, vaan milloin kirkuu ryhmäkuntalaisuutta vastaan, milloin taas huutaa: „hajaannus tekee itsemurhaan vievän valloituksen toisensa jälkeen” (№ 1, s. 6).

Tällä lausunnolla voi olla vain yksi merkitys: „*pravdalaiset* tekevät valloituksen toisensa jälkeen” (tämä on objektiivinen tosiasia, joka kestää tarkastuksen ja voidaan saada selville tutkimalla Venäjän työväen joukkoliikettä vaikkapa vuosien 1912 ja 1913 ajalta), *mutta minä, Trotski*, tuomitsen pravdalaiset (1) puolueen hajottajina ja (2) itsemurhapoliitikkoina.

Selvittäkäämme tämä.

Ennen kaikkea kiittäkäämme Trotskia: äskettäin (elokuusta 1912 helmikuuhun 1914) hän kulki F. Danin mukana, joka, kuten tunnettu, uhkaili ja kehotti „*murhaamaan*” anti-likvidaattoruuden. Nyt Trotski ei uhkaa „murhata” meidän suuntaustamme (eikä puolueitamme — älkää kiivastuko,

kansalainen Trotski, tähän on totta!), vaan ainoastaan ennustaa, että se tekee *itsemurhan!*

Tämä on paljon lievempää, eikö totta? Se on jo miltei „ryhmäkuntiin kuulumatonta”, eikö niin?

Mutta leikki sikseen (vaikka leikki on ainoa keino vastata leppoisasti Trotskin sietämättömään korulausetulvaan).

„Itsemurha” on pelkkä korusana, tyhjä fraasi, silkkaa „trotskilaisuutta”.

Hajottamisesta syyttäminen on hyvin raskas poliittinen syytös. Tätä syytöstä meitä vastaan toistelevat tuhansin tavoin sekä likvidaattorit että kaikki edellä luetellut, Pariisin ja Wienin kannalta epäilemättä olemassa olevat ryhmät.

Ja ne kaikki toistelevat tätä vakavaa poliittista syytöstä ihmeteltävän kevytmielisesti. Katsokaahan Trotskia. Hän myönsi, että „hajaannus tekee (lue: pravdalaiset tekevät) itsemurhaan vievän valloituksen toisensa jälkeen”. Tähän hän lisää:

„Lukuisat eturivin työläiset tulevat usein itse täydellisen poliittisen hämmennyksen tilassa hajotustyön toimeliaiksi asiamiehiksi” (№ 1, s. 6).

Voitaisiinko löytää esimerkkiä kevytmielisemmästä suhtautumisesta kysymykseen kuin on näillä sanoilla ilmaistu?

Te syytätte meitä hajottamisesta silloin, kun me näemme edessämme Venäjän työväenliikkeen arenalla vain likvidaattoruutta. Te pidätte siis vääränä meidän suhtautumistamme likvidaattoruuteen? *Kaikki* edellä mainitut ulkomaiset ryhmät, erotkootpa ne toisistaan miten suuresti tahansa, ovat todellakin samaa mieltä juuri siinä, että ne pitävät vääränä ja „hajottavana” meidän suhtautumistamme likvidaattoruuteen. Siinä on myös *kaikkien* noiden ryhmien yhdenkaltaisuus likvidaattorien kanssa (ja oleellinen poliittinen lähentyminen heihin).

Jos meidän suhtautumisemme likvidaattoruuteen on teoreettisesti, periaatteellisesti väärä, niin Trotskin olisi pitänyt sanoa tämä *suoraan*, lausua *selvästi*, osoittaa kiertelemättä, missä suhteessa se on hänen mielestään väärä. Mutta Trotski on *vuosikausia* vältellyt juuri tätä oleellista kohtaa.

Jos käytännössä, liikkeen kokemuksen pohjalla meidän suhtautumisemme likvidaattoruuteen hylätään, niin pitää selvittää tämä kokemus, mitä taas Trotski ei tee. „Lukuisat eturivin työläiset”, myöntää hän, „tulevat hajotustyön (lue:

pravdalaisen linjan, taktiikan, systeemin ja järjestön) *toimeliaiksi asiamiehiksi*".

Minkä vuoksi sitten esiintyy sellainen murheellinen ilmiö, jonka Trotski myöntää kokemuksen vahvistamaksi, että *eturivin* työläiset ja lisäksi *lukuisat* työläiset ovat „Pravdan” kannalla?

Näiden *eturivin* työläisten „täydellisen poliittisen hämmennyksen” vuoksi, vastaa Trotski.

Selitys on kieltämättä tavattoman mairitteleva Trotskille ja kaikille viidelle ulkomaiselle ryhmälle sekä likvidaattoreille. Trotski selittää hyvin mielellään historiallisia ilmiöitä „oppineen asiantuntijan näköisenä” mahtipontisin ja helisevin, häntä itseään, Trotskia, imartelevin korulausein. Kun „lukuisat *eturivin* työläiset” tulevat sellaisen poliittisen ja puoluekantaisen linjan „toimeliaiksi asiamiehiksi”, joka ei ole Trotskin linjan mukainen, niin Trotski ratkaisee kysymyksen siekailematta, kerralla ja suoraan: nämä *eturivin* työläiset ovat „täydellisen poliittisen hämmennyksen tilassa”, mutta hän, Trotski, on ilmeisesti poliittisen lujouden, selvyuden ja oikealinjaisuuden „tilassa”!.. Ja rintoihinsa lyöden tuo sama Trotski ruoskii ryhmäkuntalaisuutta, kerholaisuutta, intelligenssimäistä oman tahtonsa tyrkkyttämistä työläisille!..

Totta totisesti, tuollaisia juttuja lukiessa herää tahtomatakin kysymys: hullujenhuoneestako tuollaiset äänet kuuluvat?

Vuodesta 1908 lähtien puolue on asettanut „*eturivin* työläisille” kysymyksen likvidaattoruudesta ja sen tuomitsemisesta, ja „jakautumis”-kysymys tarkasti määrättyyn likvidaattorien ryhmään nähden (nimenomaan „Nasha Zarjan” ryhmään nähden), t.s. kysymys siitä, että puoluetta ei voida rakentaa muuten kuin *ilman* tuota ryhmää ja taistellen sitä vastaan, tämä viimeksi mainittu kysymys asetettiin tammikuussa 1912, yli kaksi vuotta sitten. *Eturivin* työläisten valtava enemmistö *kannatti* nimenomaan „tammikuun (1912) linjaa”. Trotski itsekkin myöntää tämän tosiasian puhuesaan „valloituksista” ja „lukuisista *eturivin* työläisistä”. Mutta Trotski kuittaa asian sillä, että suorastaan *haukkuu* näitä *eturivin* työläisiä „hajottajiksi” ja „poliittisesti hämmentyneiksi”!

Järkensä säilyttäneet ihmiset tekevät näistä tosiasioista toisenlaisen johtopäätöksen. Siellä, missä tietoisten työläis-

ten *enemmistö* on yhdistynyt täsmällisten ja selvien päätösten ympärille, siellä ollaan mielipiteissä ja toiminnassa *yhtenäisiä*, siellä ollaan puoluekannalla ja siellä on puolue.

Siellä, missä olemme nähneet työläisten „viralta pois panemia” likvidaattoreita tahi puoli tusinaa ulkomaisia ryhmiä, jotka eivät ole kahteen vuoteen *millään tavalla* todistaneet olevansa yhteydessä Venäjän työväen joukko-*liikkeeseen*, juuri siellä on vallalla hämminki ja *hajotustyö*. Yrittäessään nyt saada työläiset *olemaan noudattamatta* sen „kokonaisuuden” päätöksiä, jonka pravdalaiset marxilaiset tunnustavat, Trotski *yrittää* aiheuttaa epäjärjestyttä työväenliikkeessä ja saada aikaan hajaannuksen.

Nuo yritykset raukeavat sikseen, mutta silti on paljastettava omahyväisyytensä riehaannuttamat intelligenssiryhmien johtajat, jotka hajotustyötä suorittaessaan huutavat hajotusta vastaan ja jotka, kärsittyään yli kahden vuoden aikana *täydellisen tappion* „eturivin työläisten” edessä, uskomattoman julkeasti *sylläisevät* näiden eturivin työläisten päätöksille ja tahdolle nimittäen *heitä* „poliittisesti hämmentyneiksi”. Sehän on täydelleen Nozdrjovin ja Judushka Golovljovin tapaista.

Ja vastaukseksi toistuviin kirkumisiin hajaannuksesta me sanomalehtimiehinä tulemme uupumatta toistamaan *tarkkoja* tietoja, joita ei ole kumottu eikä voida kumota. Työväenkuurian edustajista oli II Duumassa 47%, III Duumassa 50% ja IV Duumassa 67% bolshevikkiedustajia.

Kas siinä on „eturivin työläisten” *enemmistö*, siinä on puolue, siinä on valveutuneiden työläisten *enemmistön* mielipiteiden ja toiminnan yhtenäisyys.

Likvidaattorit sanovat (ks. L. M. Bulkinia, „Nasha Zarja” № 3), että me käytämme hyväksemme Stolypinin kuurioista otettuja todistuskappaleita. Tuo väite on järjetön ja vilpillinen. Saksalaiset mittaavat menestystään vaaleilla Bismarckin vaalilain mukaan, joka on syrjäyttänyt naiset. Vain hullut voisivat moittia siitä Saksan marxilaisia, jotka mittaavat *voimassaolevan* vaalilain vallitessa saavuttamaansa menestystä, puolustelematta suinkaan tuon vaalilain taantumuksellisia rajoituksia.

Niinpä mekin, puolustelematta enempää kuurioita kuin kuuriajärjestelmääkään, olemme mitanneet *voimassaolevan* vaalilain vallitessa saavuttamaamme menestystä. Kaikkien kolmen Duuman (II, III ja IV) vaaleissa oli kuuriat, mutta

yhden ja saman työväenkuurian *sisällä*, sosialidemokratian *sisällä* on tapahtunut *täydellinen* siirros likvidaattoreita vastaan. Ken ei tahdo pettää itseään eikä muita, hänen täytyy myöntää tämä objektiivinen tosiasia, *työväen yhtenäisyyden* voitto likvidaattoreita vastaan.

Yhtä „viisas” on toinen vastaväite: „sitä ja sitä bolshevikia äänestivät (tai hänen valitsemiseensa osallistuiivat) menshevikit ja likvidaattorit”. Mainiota! Mutta eiköhän tämä koske myöskin *ei-bolshevikkiedustajia*, joita II Duumassa oli 53%, III Duumassa 50% ja IV Duumassa 33%?

Jos edustajista saamiemme tietojen asemesta olisi voitu saada tiedot valitsijamiehistä tahi työläisten valtuusmiehistä y.m.s., niin olisimme mielellämme ne ottaneet. Mutta sellaisia yksityiskohtaisempia tietoja *ei ole*, ja siis „vastaväittäjät” yksinkertaisesti heittävät hiekkaa yleisön silmiin.

Entä tiedot työläisryhmistä, jotka ovat avustaneet eri suuntien lehtiä? *Kahden* vuoden aikana (1912 ja 1913) on „Pravdaa” kannattanut 2.801 ryhmää ja „Lutshia” 740 ryhmää*. Nämä numerot ovat jokaisen tarkastettavissa, eikä kukaan ole yrittänyt kumota niitä.

Missä tässä sitten on „eturivin työläisten” *enemmistön toiminnan ja tahdon yhtenäisyys* ja missä *enemmistön tahdon rikkominen*?

Trotskin „ryhmäkuntien ulkopuolella oleminen” on juuri hajotuspolitiikkaa työläisten *enemmistön tahdon* mitä häikäilemättömimmän rikkomisen mielessä.

III. ELOKUUN BLOKIN HAJOAMISESTA

Mutta on olemassa vielä eräs keino, ja hyvin tärkeä keino, jonka avulla voidaan tarkastaa, ovatko Trotskin heittämät syytökset hajotukseen nähden oikeita ja totuudenmukaisia.

Teidän mielestänne juuri „leniniläiset” ovat hajottajia, niinkö? Hyvä. Olettakaamme teidän olevan oikeassa.

Mutta jos te olette oikeassa, niin miksi sitten kaikki muut ryhmäkunnat ja ryhmät eivät ole *ilman* „leniniläisiä” ja *vastoin* „kahtiajakajien” mielipidettä näyttäneet toteen likvi-

* Huhtikuun 1 p:nä 1914 oli ennakkolaskelmien mukaan 4.000 ryhmää „Pravdan” kannattajia (tammikuun 1 p:nä 1912 lähtien) ja 1.000 ryhmää likvidaattorien ynnä kaikkien heidän liittolaistensa kannattajia.

daattorien kanssa aikaansaattavan yhtenäisyyden mahdollisuutta?.. Jos me olemme hajottajia, niin miksi te, yhdistäjät, ette ole yhdistyneet keskenänne ja likvidaattorien kanssa? Sitenhän te osoittaisitte *käytännössä* työläisille yhdistymisen mahdollisuuden ja sen hyödyn!..

Palauttakaamme mieleen viime vuosien tapahtumat.

Tammikuussa 1912 „leniniläiset” „hajottajat” julistivat olevansa puolue *ilman* likvidaattoreita ja heitä *vastaan*.

Maaliskuussa 1912 *kaikki* ryhmät ja „fraktiot”: likvidaattorit, trotskilaiset, vperjodilaiset, „puoluemies-bolshevikit” ja „puoluemies-menshevikit” *yhdistyivät* näitä „hajottajia” vastaan venäläisissä lentolehtisissään sekä myös saksalaisen sosialidemokraattisen lehden „Vorwärtsin” * palstoilla. Ne kaikki yhtenä miehenä, yksimielisesti, yhteen ääneen ja samalla tavalla herjaavat meitä „vallananastajiksi”, „mystifikaattoreiksi” ja muilla yhtä lempeillä ja hellillä lisänimillä.

Erinomaista, herrat! Mutta mikä olisi ollut teille helpompaa kuin yhdistyä „vallananastajia” *vastaan* ja näyttää „eturivin työläisille” esimerkkiä *yhtenäisyydestä*? Näinköhän eturivin työläiset, kun he olisivat nähneet yhtäältä kaikkien yhtenäisyyden, niin likvidaattorien kuin *ei*-likvidaattorienkin yhtenäisyyden vallananastajia vastaan ja toisaalta *vain* „vallananastajia”, „hajottajia” y.m., eivät olisi kannattaneet ensinmainittuja??

Jos erimielisyydet ovat vain „leniniläisten” keksimiä tahi paisuttamia y.m.s., mutta todellisuudessa yhtenäisyys likvidaattorien, plehanovilaisten, vperjodilaisten, trotskilaisten ja muiden sellaisten välillä on *mahdollinen*, niin miksi te ette ole todistaneet sitä kahdessa vuodessa *omalla* esimerkillänne?

Elokuussa 1912 kokoontui „yhdistäjien” konferenssi. *Pesäero* alkoi heti: plehanovilaiset olivat kokonaan kieltäytyneet saapumasta, vperjodilaiset saapuivat, mutta poistuivat esittäen vastalauseen ja paljastaen koko hankkeen valheellisuuden.

„Yhtyivät” likvidaattorit, latvialaiset, trotskilaiset (Trotski ja Semkovski), kaukasialaiset ja seitsikko. Yhtyivätköhän?

* — „Eteenpäin”. *Toim.*

Me sanoimme jo silloin, että he eivät yhtyneet, että se oli vain likvidaattoruuden verhoamista. Ovatko tapahtumat kumonneet meidän väitteemme?

Tasan puolentoista vuoden kuluttua, helmikuussa 1914, osoittautui:

1) Että seitsikko hajoaa — Burjanov on poistunut siitä.

2) Että jäljelle jääneessä uudessa „kuusikossa” Tshheidze ja Tuljakov tai joku muu eivät pääse yksimielisyyteen vastauksen laatimisessa Plehanoville. Sanomalehdistössä he ovat ilmoittaneet vastaavansa hänelle, *mutta eivät ole saaneet vastauksi.*

3) Että Trotski, joka oli todellisuudessa jo monta kuu-kautta sitten häipynyt „Lutshista”, *erkanee* julkaisten „omaa” aikakauslehteään, „Borbaa”. Nimittämällä tätä lehteä „ryhmäkuntien ulkopuolella olevaksi” Trotski sanoo selvästi (selvästi niille, jotka vähänkin tuntevat asiaa), että „Nasha Zarja” ja „Lutsh” *osoittautuivatkin* hänen, Trotskin mielestä „ryhmäkuntaisiksi”, t.s. huonoiksi yhdistäjiksi.

Kun te, armollinen Trotski, olette yhdistäjä, kun te julistatte yhtenäisyyden likvidaattorien kanssa mahdolliseksi, kun te yhdessä heidän kanssaan olette „elokuussa 1912 esitettyjen tärkeimpien aatteiden” kannalla („Borba” № 1, s. 6, „Toimitukselta”), niin miksi *te ette itse* yhtynyt likvidaattoreihin „Nasha Zarjassa” ja „Lutshissa”?

Kun „Severnaja Rabotshaja Gazetassa” jo ennen Trotskin aikakauslehden ilmestymistä julkaistiin häijy kirjoitus aikakauslehden piirteiden „epäselvyydestä” ja siitä, että „marxilaisissa piireissä on puhuttu melko paljon” tästä, oli „Putj Pravdyn” (№ 37)* tietenkin paljastettava valhe: „marxilaisissa piireissä on puhuttu” Trotskin salaisesta kirjelapusta lutshilaisia *vastaan*; Trotskin piirteet ja hänen eroamisensa Elokuun blokista ovat täysin „selvät”.

4) An, tunnettu kaukasialaisten likvidaattorien johtaja, joka esiintyi ennen L. Sedovia vastaan (ja sai siitä F. Danilta ja kumpp. julkiset nuhteet), on esiintynyt nykyään „Borbassa”. Jää „epäselväksi”, haluavatko kaukasialaiset nyt kulkea Trotskin vai Danin mukana.

5) Latvialaiset marxilaiset, jotka olivat ainoa täysin kiistaton järjestö „Elokuun blokissa”, ovat *muodollisesti*

* Ks. tätä osaa, ss. 146—149. *Toim.*

eronneet siitä sanoen (v. 1914) viime kongressinsa päätöslauselmassa, että

„sovittelijain yritys yhdistyä hinnalla millä tahansa likvidaattorien kanssa (elokuun konferenssi v. 1912) osoittautui turhaksi ja yhdistäjät itse joutuivat aatteelliseen ja poliittiseen riippuvaisuuteen likvidaattoreista”.

Näin on sanonut puolentoista vuoden kokemuksen jälkeen järjestö, joka itse on *puolueettomalla* kannalla haluamatta ottaa yhteyttä *kumpaankaan* keskukseseen. Sitä painavamman luulisi tämän *puolueettomien* ihmisten päätöksen olevan Trotskille!

Eiköhän riittäne?

Henkilöt, jotka ovat syyttäneet meitä hajotuspyrkimyksestä, haluttomuudesta tai taitamattomuudesta sopeutua olemaan yhdessä likvidaattorien kanssa, eivät *itsekkään* ole sopeutuneet heihin. Elokuun blokki osoittautui luulokuvaksi ja hajosi.

Trotski pettää lukijakuntaansa salaamalla siltä tämän hajoamisen.

Vastustajiemme saama kokemus on todistanut meidän olevan oikeassa, todistanut mahdottomaksi toimia likvidaattorien kanssa.

IV. SOVITTELIJAN NEUVOJA „SEITSIKOLLE”

„Borba” lehden 1. numeron pääkirjoitus „Duumaryhmän jakautuminen” sisältää sovittelijan neuvoja Valtakunnanduuman seitsemälle likvidaattoruusmieliselle (tai likvidaattoruuteen taipuvalle) edustajalle. Näiden neuvojen ytimenä on seuraava lause:

„on käännäyttävä kuusikon puoleen ensi kädessä kaikissa sellaisissa tapauksissa, jolloin sopimus toisten ryhmien kanssa on välttämätön...” (s. 29).

Siinä se järkevä neuvo, jonka vuoksi Trotski muun muassa lienee eri mieltä kuin lutshilaiset likvidaattorit. Duumassa olevan kahden ryhmän välisen taistelun alkamisesta lähtien, kesällä (1913) pidetyn neuvottelukokouksen päätöslauselman hyväksymisen jälkeen, pravdalaiset ovat olleet juuri tällä kannalla. Venäjän sosialidemokraattinen työväenryhmä on monta kertaa jakautumisen jälkeenkin

ilmoittanut *sanomalehdissä* olevansa edelleenkin tällä kannalla „seitsikon” uusiutuneista kieltäytymisistä huolimatta.

Alusta alkaen, kesällisen neuvottelun päätöslauselman hyväksymisestä lähtien, olemme olleet ja olemme yhä sitä mieltä, että *sopimukset duumatoimintaa* koskevissa kysymyksissä ovat toivottavia ja mahdollisia: jos sellaisia sopimuksia on useita kertoja tehty pikkuporvarillisten talonpoikaisdemokraattien (trudovikkien) kanssa, ovat ne tietysti sitäkin mahdollisempia ja välttämättömämpiä pikkuporvarillisten, liberaalisten työväenpoliitikkojen kanssa.

Ei pidä liioitella erimielisyyksiä, vaan on katsottava todellisuutta suoraan silmiin: „seitsikko” on ryhmä likvidaattoruuteen kallistuvia henkilöitä, jotka kulkivat eilen täydellisesti Danin mukana, mutta tänään siirtävät kaihoisan katseensa Danista Trotskiin ja taas takaisin. Likvidaattorit ovat puolueesta irtautunut legalistiryhmä, joka noudattaa liberaalista työväenpolitiikkaa. Koska he kieltävät „maanalaisen” toiminnan, niin ei voi olla puhettakaan mistään yhtenäisyydestä tämän ryhmän kanssa puolueen rakentamista ja työväenliikettä koskevissa asioissa. Se, joka ajattelee toisin, on joutunut kokonaan hakoteille jättäessään huomioimatta vuoden 1908 jälkeen tapahtuneiden muutosten syvällisyyden.

Mutta *sopimukset* tuon puolueeseen kuulumattoman eli puoluetta lähellä olevan ryhmän kanssa ovat tietenkin sallittuja erinäisissä kysymyksissä: meidän *pitää* aina pakottaa niin tämä ryhmä kuin trudovikitkin tekemään valintansa työväen- (pravdalaisen) ja liberaalisen politiikan välillä. Esimerkiksi painovapauden puolesta käytävää taistelua koskevassa kysymyksessä paljastui selvästi likvidaattorien horjuminen liberaalisen kysymyksenasettelun, joka kieltää tai syrjäyttää sensuurin tavoittamattomissa julkaistavan lehdistön, ja päinvastaisen, työväenpolitiikan välillä.

Duumapolitiikan puitteissa, missä ei aseteta välittömästi kaikkein tärkeimpiä, *duuman ulkopuolisia* kysymyksiä, ovat sopimukset työväen seitsemän liberaaliedustajan kanssa mahdollisia ja suotavia. Tähän kohtaan nähden Trotski on siirtynyt likvidaattorien *kannalta* kesällä (1913) pidetyn puolueeneuvottelukokouksen *kannalle*.

Ei vain pidä unohtaa, että puolueen ulkopuolella olevan ryhmän näkökannalta sopimuksella tarkoitetaan aivan toista kuin miksi sen puoluehenkilöt tavallisesti ymmärtä-

vät. Puolueeseen kuulumattomille henkilöille „sopimus” Duumassa merkitsee „taktillisen päätöslauselman tai linjan *valmistamista*”. Puoluehenkilöille sopimus on yritys *saada* muita *mukaan* puoluelinjan toteuttamiseen.

Esimerkiksi trudovikeilla ei ole puoluetta. Sopimuksella he tarkoittavat „vapaata”, niin sanoaksemme, linjan „valmistamista” tänään kadettien, huomenna sosialidemokraattien kanssa. Me taas tarkoitamme sopimuksellamme trudovikkien kanssa kokonaan toista: meillä on olemassa puolueen päätökset kaikissa tärkeissä taktiikan kysymyksissä, emmekä me peräänny näistä päätöksistä koskaan; trudovikkien kanssa sopiminen merkitsee meille sitä, että *koetamme saada* heidät puolellemme, koetamme saada heidät *vakuuttuneiksi*, että me olemme oikeassa, *emmekä kieltäydy* yhteistoiminnasta mustasotnialaisia ja liberaaleja vastaan.

Trotskin seuraava lausunto osoittaa, missä määrin hän on unohtanut (hän ei sentään ole turhaan ollut likvidaattorien parissa!) tämän alkeellisen eroavaisuuden puoluekantaisen ja puolueettoman näkökannan välillä sopimuksiin nähden:

„Internationalen luottamusmiesten on saatava meidän kahtiajakautuneen parlamenttiedustajistomme molemmat osat kokoontumaan yhteen ja yhdessä niiden kanssa tarkastettava, mikä niitä yhdistää ja mikä niitä erottaa... Voidaan laatia yksityiskohtainen taktillinen päätöslauselma, jossa määritellään parlamenttitaktiikan perusteet”... (№ 1, ss. 29—30).

Siinä kuvaava ja mitä tyypillisin näyte likvidatorisesta kysymyksenasettelusta! Trotskin lehti on unohtanut puolueen: kannattaako tosiaankaan muistaa moista pikkuseikkaa?

Kun Euroopassa (Trotski puhuu mielellään eurooppalaisuudesta sopimattomassa yhteydessä) eri puolueet tekevät sopimuksia tai yhdistyvät, niin se käy seuraavasti: niiden edustajat kokoontuvat yhteen ja selvittävät ensi kädessä ne kohdat, missä mielipiteet eroavat (juuri siten kuin Internationale asettikin kysymyksen Venäjään nähden ottamatta ollenkaan päätöslauselmaan Kautskyn ajattelematonta väitettä, että muka „vanhaa puoluetta ei ole olemassa”). Selvitettyään erimielisyyksien eri kohdat edustajat hahmottelevat, *millaisia päätöksiä* (pätöslauselmia, ehtoja j.n.e.) taktiikkaa, järjestöä y.m. koskevissa kysymyksissä *on esitettävää*

kummankin puolueen edustajakokoukselle. Jos onnistutaan hahmottelemaan yhtäläiset päätösehdotukset, niin edustajakokoukset ratkaisevat, hyväksytäänkö ne; jos tehdään *erilaisia* ehdotuksia, niin ne samoin käsitellään lopullisesti kummankin puolueen edustajakokouksessa.

Likvidaattoreita ja Trotskia „miellyttävät” vain *eurooppalaiset* opportunistin näytteet, mutta eurooppalaisen puoluehengen näytteet eivät miellytä heitä laisinkaan.

„Yksityiskohtaisen taktillisen päätöslauselman” laativat duumaedustajat!! Venäjän „eturivin työläiset”, joihin Trotski on täydellä syyllä niin tyytymätön, voivat tämän esimerkin pohjalla nähdä havainnollisesti, miten kauas menee Wienissä ja Pariisissa sellaisten ulkomaisten pikkuryhmien naurettava haihattelu, jotka ovat saaneet jopa Kautskynkin vakuuttuneeksi, että Venäjällä „ei ole puoluetta”. Mutta vaikka ulkomaalaisia onnistutaankin joskus pettämään tässä suhteessa, niin Venäjän „eturivin työläiset” (senkin uhalla, että saattavat aiheuttaa uutta tyytymättömyyttä ankarassa Trotskissa) nauravat vasten kasvoja noille haihattelijoille.

„Yksityiskohtaiset taktilliset päätöslauselmat”, sanovat nämä heille, „on laadittu meillä puolueen edustajakokouksissa ja konferensseissa (emme tiedä, kuinka teillä, puolueetomilla), esimerkiksi vuosina 1907, 1908, 1910, 1912 ja 1913. Tutustutamme kernaasti asiaa tuntemattomat ulkomaalaiset sekä huonomuistiset venäläiset puoluepäätöksiimme ja vielä kernaammin pyydämme „seitsikon”, „elokuulaisten” tai „levitsalaisten” edustajia tahi ketä tahansa tutustuttamaan meidät heidän edustajakokouksensa tai konferenssiensa päätöksiin ja esittämään heidän tulevassa edustajakokouksessaan ratkaistavaksi selvän kysymyksen kannanotosta meidän päätöslauselmiimme nähden tai v. 1914 pidetyn Latvian neutraalisen edustajakokouksen päätöksiin j.n.e.”.

Niin sanovat Venäjän „eturivin työläiset” erilaisille tuulentupien rakentelijoille, niin *ovat jo sanoneet* esimerkiksi Pietarin järjestyneet marxilaiset marxilaisessa lehdistössä. Mieliikö Trotski olla ottamatta huomioon näitä likvidaattoreille julkaistuja ehtoja? Sitä pahempi Trotskille. Meidän velvollisuutemme on varoittaa lukijoita siitä, kuinka naurettava on „yhdistävä” (elokuun „blokin” tapainen?) haihattelu, joka ei tahdo ottaa huomioon Venäjän valvutuneiden työläisten enemmistön tahtoa.

V. TROTSKIN LIKVIDATORISET MIELIPITEET

Uudessa aikakauslehdessään Trotski on koettanut puhua niin vähän kuin suinkin omista todellisista mielipiteistään. „Putj Pravdy” (№ 37) jo huomautti, ettei Trotski ole sanallakaan maininnut enempää maanalaisuuskysymyksestä kuin myöskään taistelusta julkisen puolueen puolesta j.n.e.*. Muun muassa juuri tämän vuoksi me puhumme *kehnoimmanlaatuudesta* ryhmäkuntalaisuudesta tässä tapauksessa, kun erillinen järjestö haluaa syntyä *ilman* että sillä olisi mitään aatteellisia ja poliittisia piirteitä.

Mutta vaikka Trotski ei ole tahtonut esittää mielipiteitään suoraan, niin useat kohdat hänen lehdessään osoittavat, millaisia aatteita hän kuljettaa salaa, peitellen niitä.

Jo heti ensimmäisessä numerossa toimituksen artikkelissa sanotaan:

„Ennen vallankumousta sosialidemokratia oli meillä *työväenpuolue* vain aatteidensa, tarkoituksensa kannalta. Todellisuudessa se oli marxilaisen sivistyneistön järjestö, joka johti heräävää työväenluokkaa...” (5).

Tuo on jo aikoja sitten tuttu liberaalien ja likvidaattorien laulu, jonka tarkoituksena on itse asiassa johtaa puolueen *kieltämiseen*. Tuo laulu pohjautuu historiallisten tosiasioiden vääristelyyn. Jo vuosien 1895—1896 lakot loivat sekä aatteellisesti että järjestöllisesti sosialidemokratiaan liittyvän *joukkoluontoisen* työväenliikkeen. Ja noihin lakkoihin, taloudelliseen ja ei-taloudelliseen agitaatioon „sivistyneistö johti työväenluokkaa”!!!?

Taikka tässä esitämme tarkat tiedot valtiorikoksista vuosien 1901—1903 ajalta edelliseen kauteen verrattuna:

Jokaisesta sadasta vapausliikkeeseen osallistuneesta (valtiorikoksista edesvastuuseen joutuneesta) henkilöstä työskenteli:

Ajanjaksot:	Maatalou- dessa	Teollisuudessa ja kaupan alalla	Vapaissa ammateissa ja opiskelijat	Epämääräisissä ammateissa; ilman tointa
1884—1890	7,1	15,1	53,3	19,9
1901—1903	9,0	46,1	28,7	8,0

* Ks. tätä osaa, ss. 146—149. *Toim.*

Näemme, että 80-luvulla, jolloin sosialidemokraattista puoluetta *ei* vielä ollut Venäjällä, jolloin liike oli „narodnik-kilaista”, oli enemmistönä sivistyneistö: yli puolet osallistujista oli siitä lähtöisin.

Vuosina 1901—1903, jolloin sosialidemokraattinen puolue jo oli olemassa ja vanha „Iskra” lehti suoritti tehtävänsä, tämä kuva muuttui täydellisesti. Liikkeeseen osallistujain joukossa on sivistyneistö tällöin jo *vähemmistönä*, *työväkeä* („teollisuus ja kauppa”) on jo paljon enemmän kuin sivistyneistöä, ja työläisiä ja talonpoikia on yhteensä yli puolet koko lukumäärästä.

Juuri siinä taistelussa, jota käydään marxilaisuuden sisällä eri virtausten välillä, tuli esille sosialidemokratian pikkuporvarillinen intelligenssi*siipi*, ensin „ekonomismina” (1895—1903), sitten „menshevisminä” (1903—1908) ja „likvidaattoruutena” (1908—1914). Trotski toistaa likvidaattorien harjoittamaa puolueen parjaamista peläten kajota puolueen eri virtausten välillä 20 vuoden aikana käytyjen taistelujen historiaan.

Vielä toinen esimerkki:

„Venäjän sosialidemokratia on parlamentarismiin suhtautumisessaan käynyt läpi samat kolme vaihetta... (kuin muissakin maissa)... ensin oli „boikotismi”... sitten parlamenttitaktiikan periaatteellinen tunnustaminen, mutta... (suurenmoinen „mutta”, sama „mutta”, jonka Shtshedin on kääntänyt lauseeksi: korvat eivät kasva otsaa ylemmäksi, eivät kasva!)... puhtaasti agitatorisessa tarkoituksessa... ja lopuksi — päiväjärjestyksessä olevien vaatimusten siirtäminen... duuman puhujakorokkeelle”... (№ 1, s. 34).

Jälleen likvidaattorimaista historian vääristelyä. Toisen ja kolmannen vaiheen välinen eroavaisuus on keksitty reformismin ja opportunistin salaista puolustelua varten. Boikotismia vaiheena „socialidemokratian suhtautumisessa parlamentarismiin” ei ole ollut *enempää* Euroopassa (siellä oli ja on anarkismi) *kuin* Venäjälläkään, missä esimerkiksi Bulyginin Duman boikotti kohdistui *vain* tiettyyn laitokseen olematta *koskaan* yhteydessä „parlamentarismiin” ja oli syntynyt omalaatuisessa liberalismiin ja marxilaisuuden välisessä taistelussa rynnäkön jatkamisesta. Miten tämä taistelu on heijastunut marxilaisuuden kahden eri virtauksen välisessä taistelussa, siitä ei Trotski hiiskahda mitään!

Kun kajotaan historiaan, niin on selitettävä konkreettiset kysymykset ja eri virtausten luokkajuuret; ken tahtoo tutkia

marxilaisesti luokkataistelua ja eri virtausten välistä taistelua Bulyginin Duumaan osallistumisesta, hän löytää sieltä liberaalisen työväenpolitiikan juuret. Mutta Trotski „kajoaa” historiaan vain *kiertääkseen* konkreettiset kysymykset ja *keksiäkseen* puolustuksia tai jotain puolustuksen tapaista nykyhetken opportunisteille!

„...Todellisuudessa kaikki virtaukset käyttävät yksiä ja samoja taistelu- ja rakentamismenetelmiä”, kirjoittaa hän. „Huudot liberalismin vaarasta meidän työväenliikkeessämme ovat vain karkeita lahkollaisia irvikuvia todellisuudesta” (№ 1, ss. 5 ja 35).

Tämä on sangen selvää ja perin kiivasta likvidaattorien puolustamista. Mutta rohkenemme kuitenkin ottaa vaikkapa vain yhden pienen tosiseikan, erään tuoreimmista — Trotski sinkoilee vain fraaseja, mutta me toivoisimme, että työläiset itse harkitsisivat tosiasiaa.

Tämä tosiasia on se, että „Severnaja Rabotshaja Gazeta” kirjoitti maaliskuun 13 päivän numerossa:

„Sen sijaan, että korostettaisiin työväenluokalla olevaa määrättyä, konkreettista tehtävää — pakottaa Duuma hylkäämään lakiehdotus (sanomalehdistöstä), esitetäänkin epämääräinen kaava taistelusta „typistämättömien tunnuksien” puolesta — maanalaisen sanomalehdistön mainostuksen ohella, joka voi vain heikentää työläisten taistelua oman julkisen sanomalehdistönsä puolesta”.

Siinä on asiakirja, joka on selvää, täsmällistä likvidaattorien politiikan puolustusta ja pravdalaisten politiikan arvostelua. Entä sitten? Onko sellaista valistunutta henkilöä, joka sanoisi, että kumpikin virtaus käyttää tässä kysymyksessä „yksiä ja samoja taistelu- ja rakentamismenetelmiä”? Onko sellaista valistunutta henkilöä, joka sanoisi, että likvidaattorit *eivät* tässä noudata *liberaalista* työväenpolitiikkaa? että liberalismin vaara työväenliikkeessä on tässä keksittyä?

Siksipä Trotski karttaakin tosiasioita ja konkreettisia viittauksia, koska ne armotta kumoavat kaikki hänen kiukkuiset huudahduksensa ja mahtipontiset korulauseensa. On tietenkin varsin helppoa ottaa mahtaileva asento ja sanoa: „karkea lahkollais-irvikuva”. Ei ole vaikeaa myöskään lisätä vielä rempseämpiä ja mahtipontisempia sanasia „vanhoillisesta ryhmäkuntalaisuudesta vapautumisesta”.

Mutta eiköhän tuo ole perin halpa-arvoista? Eiköhän tuo ase liene otettu senaikaisesta varastosta, jolloin Trotski komeili lukiolaisten edessä?

„Eturivin työläiset”, joille Trotski on suuttunut, toivovat sentään, että heille sanottaisiin suoraan ja selvästi: hyväksyttekö te sen „taistelu- ja rakentamismenetelmän”, joka on tarkasti ilmaistu esitetyssä konkreettisen poliittisen kampaailun arvioinnissa? hyväksyttekö vai ette? jos hyväksytte, niin se on liberaalista työväenpolitiikkaa, se on marxilaisuuden ja puolueen pettämistä, ja puhuminen „rauhasta” ja „yhtenäisyydestä” *tällaisen* politiikan ja *sitä* noudattavien ryhmien kanssa olisi itsensä ja toisten pettämistä.

Jos ette, niin sanokaa se suoraan. Sillä nykyajan työläistä ei voida korulauseilla hämmästyttää, ei tyydyttää eikä säikäyttää.

On paikallaan sanoa: likvidaattorien saarnaama politiikka esittämässämme sitaatissa on jopa liberaaliseltakin näkökannalta typerää, sillä lakiehdotuksen läpivieminen Duumassa riippuu Bennigsenin tyyppisistä „lokakuulaisista zemstvomiehistä”, jotka ovat jo paljastaneet korttinsa.

* * *

Venäjän marxilaisen liikkeen vanhat osanottajat tuntevat hyvin Trotskin persoonan, eikä heille tarvitse puhua hänestä. Mutta työväen nuori polvi ei häntä tunne, ja siksi hänestä on puhuttava, sillä sellainen persoona on tyypillinen kaikille niille viidelle ulkomaiselle ryhmälle, jotka todellisuudessa horjuvat samoin likvidaattorien ja puolueen välillä.

Vanhan „Iskran” aikoina (1901—1903) näistä horjuvista ja yliloikkareista, jotka juoksentelivat „ekonomistien” puolelta „iskralaisten” leiriin ja takaisin, käytettiin nimitystä „Tushinon loikkari” (kuten Venäjällä sekasorron vuosina nimitettiin leiristä toiseen karanneita sotureita).

Puhuessamme likvidaattoruudesta tarkoitamme tunnettua, vuosien kuluessa kasvanutta, alkujuuriltaan „menshevismiin” ja „ekonomismiin” liittyvää aatteellista virtausta marxilaisuuden 20-vuotisessa historiassa, virtausta, joka on sidottu tietyn luokan, liberaalisen porvariston, politiikkaan ja ideologiaan.

„Tushinon loikkarit” julistavat olevansa ryhmien yläpuolella yksinomaan sillä perusteella, että he „lainaavat” aatteita tänään yhdeltä ja huomenna toiselta puoluerhytmältä. Trotski oli vuosina 1901—1903 kiihkeä „iskralainen”, ja Rjazanov sanoi hänen merkityksestään, että vuoden 1903 edustajakokouksessa hän oli „leniniläinen nuija”. Vuoden 1903 lopulla Trotski oli kiihkeä menshevikki, t.s. hän oli loikannut iskralaisten leiristä „ekonomistien” puolelle; hän julisti, että „vanhan ja uuden „Iskran” välillä on kuilu”. Vuosina 1904—1905 hän loitto ni menshevikeistä ja oli horjuvalla kannalla toimien väliin Martynovin („ekonomistin”) kanssa, väliin taas julistaen tolkkuttoman vasemmistolaista „permanenttia vallankumousta”. Vuosina 1906—1907 hän lähene bolshevikkeja, ja keväällä 1907 hän julisti olevansa solidaarinen Rosa Luxemburgille.

Hajaannuksen kaudella, horjuttuaan pitkän aikaa „ryhmäkuntiin kuulumattomana”, hän siirtyi jälleen oikealle ja elokuussa 1912 liittyi likvidaattorien blokkiin. Nyt hän loitto nee taas heistä toistaen kuitenkin *itse asiassa* heidän aatepahasiaan.

Tuollaiset tyypit ovat luonteenomaisia eilispäivän historiallisten muodostumien ja järjestömuotojen sirpaleina siltä ajalta, jolloin joukkoluontoinen työväenliike Venäjällä vielä uinui ja jolloin millä pikkuryhmällä tahansa oli „kylliksi tilaa” pitää itseään virtauksena, ryhmänä, puoluerhytmänä,— sanalla sanoen „valtakuntana”, joka piti ääntä yhdistymisestä toisiin.

Työväen nuoren polven pitää tietää hyvin, kenen kanssa se on tekemisissä silloin, kun ylettömiä vaatimuksia esittävät sellaiset henkilöt, jotka eivät tahdo lainkaan välittää *enempää* puolueen päätöksistä, joissa on vuodesta 1908 lähtien määritetty ja vakiinnutettu suhtautuminen likvidaattoruuteen, *kuin myöskään* niistä kokemuksista, joita on Venäjän nykyisellä työväenliikkeellä, joka on todellisuudessa luonut mainittujen päätösten täydellisen tunnustamisen pohjalla *enemmistön yhtenäisyyden*.
